

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ לְרֵלֵה וְיִירָא-תּוֹלְדוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק כ"ג

קונטרס 833

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

מִצְטַמְצָמִים רַק בַּחֲלָק הַמַּעֲשֵׂי שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאֵינָם רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל וּלְהַבִּין
בְּחֻכְמַת הַקְּבָלָה, לִידַע וּלְהַשְׁכִּיל בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה וְטַעְמֵי מִצְוָה.

וַי לֹון דְּגַרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחֲרַבָּא וּבִיזָה וְהָרָג וְאַבְדֹן בְּעֵלְמָא.

[תְּרַגּוּם וּבְאוּר הַזֶּהר]: אוֹי לָהֶם, שְׁהֵם גּוֹרְמִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַלְלוּ, שְׁיֵהִיו
עֲנִיּוֹת וְחֲרַב וְחֻמָּס וּבִזָּה וְהַרְיָגוֹת וְהַשְׁמָדוֹת בְּעוֹלָם.

(הַקְּדָמַת הַ"סְלָם" אוֹת ע')

עב) או"ר בְּגִימְטְרִיא ר"ז

**עֵקֶר הַגְּאֻלָּה הוּא מְרוֹזֵי דְאוּרִיתָא, כִּי או"ר גִּימְטְרִיָּה ר"ז, וְזֶה נִקְרָא
כ"ן שְׁגִימְטְרִיָּה סו"ד מִיסו"ד. וְזֶה שְׁכָתוּב בְּמִדְרָשׁ, אֲנִי אֲמַרְתִּי יְהִי כֹן,
וְהַרְשָׁעִים אוֹמְרִים לֹא כֹן, שְׁהֵם אוֹמְרִים שְׂאִין בַּתּוֹרָה אֶלָּא הַפְּשֻׁט, עַל כ"ן לֹא
יִקְוֶמוּ. וְעֵקֶר הַיָּא חֻכְמַת הַתּוֹרָה וְרִזְיָה שְׁיִתְגַּלְּה לָנוּ בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ כו', וְעַל
דוֹר שְׁלָנוּ נֶאֱמַר מִשָּׁד עֲנִיִּים גּוֹפִיָּהוּ, עֵתָה אֶקוּם, בְּזָכוֹת אֲמָרוֹת הַשֵּׁם
הַמְזַקְקוֹת שְׁבַעֲתַיִם, אֲךָ הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵנוּ מִהַרְשָׁעִים אֲשֶׁר סָבִיב יִתְהַלְכּוּן
וְאֵינָם רוֹצִים בְּרִזְיָ וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, שְׁהֵם כָּרָם זְלוּת, דְּבָרִים הַעוֹמְדִים
בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְרוּמָם.**

(אוּר יִשְׂרָאֵל עַל תְּקוּנֵי זֶהר לְהַמְגִיד מִקְאֻזְנִיץ זְכוּתוֹ יְגוֹן עֲלֵינוּ - תְּקוּן ל"ו - דָּף ע"ז:)

עג) או"ר בְּגִימְטְרִיא אִי"ן סו"ף; אֲדו"ן עוֹל"ם; ר"ז

'קוּמִי אוּרִי כִּי בָּא אוֹרְךָ' (יִשְׁעִיָּה ס א), או"ר בְּגִימְטְרִיָּה אִי"ן סו"ף, אֲדו"ן
עוֹל"ם, וּבְגִימְטְרִיָּה ר"ז, שְׁהוּא סוּדוֹת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר הוּא או"ר לָנוּ. וְזֶהוּ קוּמִי
אוּר"י, שְׁיִתְגַּלְּה כְּבוֹד מַלְכוּת אֲדו"ן עוֹל"ם, כִּי בָּא אוּרְךָ, כִּי כָּבֵד נִתְגַּלְּה
לָהֶם חֻכְמַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁהוּא ר"ז, אוּר הַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה גְאֻלָּה
לְהַתְּגַלּוֹת בְּסוּד מַלְכוּתוֹ כְּנוֹדַע.

(אֲגָרָא דְכֻלָּה לְמוֹרִינוּ הֶרֶב צְבִי אֶלִימְלָךְ מְדִינּוּב הַפְּטָרַת פְּרִשְׁתַּת תְּבוּא)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

**עד) רבינו נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו אמן, הפליג מאד
במה פעמים בשבח גדלת קדשת התקוני זהר**

רבינו נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו אמן, ידע כל דברי ה"עץ חיים"
ו"פרי עץ החיים" וכל כתבי האר"י זכרונו לברכה מספר הזמר והעקר
מהתקונים. והמובן מדבריו היה שזה היה בימי נעוריו. **והפליג מאד כמה
פעמים בשבח גדלת קדשת התקוני זהר. והיה רגיל לעסק בו ביותר גם
בכל השנה, אפלו שלא בימי אלול.**

(ספר שיחות הר"ן אות קכח)

עה) בספר התקונים פלולים כל החכמות שבעולם וכו'.

(ספר שיחות הר"ן אות קכח)

**עו) על ספר התקונים לבד לא יספיקו אלפים ספרים וכל עורות
אילי נביות לבאר עצם רבוי הסודות ורמיזות שיש שם**

שמעתי מפיו הקדוש פעם אחד שדבר בהפלטת גדולות סודות נוראות
תורתנו הקדושה. אמר: הלא כל ספר תקונים הוא על תבת בראשית לבד.
ועל ספר התקונים לבד לא יספיקו אלפים ספרים לבאר עצם רבוי הסודות
שיש שם, אשר לא יכילם העיון, כידוע לכל גדלת קדשת התקונים הקדוש,
אשר כל עורות אילי נביות לא יספיקו לבאר סודותיו ורמיזותיו וכו'. וכל
ספר התקונים עם כל מה שנכלל בו כנזכר לעיל, הוא רק פרוש על תבת
בראשית לבד, וכן על תבת ברא יכולין גם כן לעשות ספר תקונים עם רבוי
סודות וכו' כנזכר לעיל.

ומזה יכולין להבין ולשער קצת גבהות עמקות תורתנו הקדושה, כי כן
על כל תבה ותבה של התורה יש סודות רבות כמו אלו הסודות הפלולים
ב"ספר התקונים" שהוא על תבת בראשית לבד. ועתה, כלליות התורה
הקדושה שיש בה הרבה תבות כאלו, מה גדלו סודותיה, אשר אי אפשר
לבאר ולדבר מזה כלל.

(שיחות הר"ן אות רפה)

היתה דעתם? ראו שפלאכים
דוחים אותם החוצה, והצטערו.
עד שראו מה שראו, ונשמתו של
רבי אלעזר העבירה אותם,
ונצלו.

ראו את אותו הכהן הגדול שבא
לקבל את למודו של רבי אלעזר,
ואמר: גדול קדוש, עלה עלה.
אמר לו: משכני אחריך נרוצה.
אמר לו: מי אלה אצלך? אמר
לו: גדולי הדור הם. אמר לו: אין
לי רשות, שהרי הקדוש ברוך
הוא אמר לי לקבל פניך, ואני
נכנסתי לפניו. זהו שכתוב (שיר א)
הביאני המלך חדריו. ובחייך
קדוש, כל צבאות השמים, נגילה
ונשמחה בך.

אמר רבי יצחק, בך, לכל
הצדיקים, עושה הקדוש ברוך
הוא, לממטרין שר הפנים,
שיעלה נשמותיהם מעלה. הוא
אומר עלה עלה - ונשמתו משיבה
לו ואומרת משכני אחריך נרוצה
הביאני המלך חדריו. הואיל
ורצונו שאני אפגס לחדרים
העליונים, נגילה ונשמחה בך.
זהו שכתוב (תהלים קמט) יעלזו
חסידים בכבוד, זה ממטרין.

אמר רבי יצחק, באותה שעה
שנשמתו של אותו צדיק עולה
לפני הקדוש ברוך הוא, עושה לו
הבטחה ומברך לו. זהו שכתוב
(בראשית טו) אחר הדברים האלה
היה דבר ה' אל אברהם במחזה
לאמר אל תירא אברהם אנכי מגן
לך שכרך הרבה מאד. אל אברהם
- זו היא הנשמה. במחזה -
פשהוא שוכב על מטתו. ומה
אומר לו? אל תירא אברהם אנכי
מגן לך שכרך הרבה מאד.

דבר אחר, במחזה - זהו שנאמר
(שמות כד) ומראה כבוד ה' כאש
אכלת בראש החר. וזהו
ממטרין, המוליכו לפני בוראו.

מלאכא עילאה, להוי בהאי יקר. מאי הוה
דעתייהו. חזו דמלאכיא דחייין להו לבר,
ואצטערו, עד דחמו מאי דחמו, ונשמתיה
דרבי אלעזר אעבר להו, ואשתזיכו.

חמו להווא פהנא רבא, דאתא לקבלא
אולפניה דרבי אלעזר, ואמר, רבה
קדישא, סק סק, אמר ליה, (שה"ש א ד) משכני
אחריך נרוצה. אמר ליה, מאן אלין גבך. אמר
ליה רבבי דרא אינון. אמר ליה לית לי
רשותא, דהא קודשא בריך הוא אמר לי
לקבלא אפך, ואנא עיילנא קמיה, הדא הוא
דכתיב, (סם) הביאני המלך חדריו. ובחייך
קדישא כל חילי דשמייא, נגילה ונשמחה בך.
אמר רבי יצחק, בך, לכל צדיקייא, עביד
קודשא בריך הוא, לממטרין שר
הפנים, דיסלק נשמתיהו לעילא. הוא אומר
סק סק, ונשמתיה אתיב ליה ואומר, משכני
אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו. הואיל
ורעותיה דאנא עייל לאידרין עילאין נגילה
ונשמחה בך. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמט ה) יעלזו
חסידים בכבו"ד, דא ממטרין.

אמר רבי יצחק, באותה שעה שנשמתו של
אותו צדיק עולה לפני הקדוש ברוך
הוא, עושה לו הבטחה, ומברך לו. הדא הוא
דכתיב, אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל
אברהם במחזה לאמר אל תירא אברהם אנכי
מגן לך שכרך הרבה מאד. אל אברהם, זו היא
הנשמה. במחזה, פשהוא שוכב על מטתו.
ומה אומר לו, אל תירא אברהם אנכי מגן לך
שכרך הרבה מאד.

דבר אחר במחזה, זהו שנאמר
(שמות כד יז) ומראה
כבוד ה' כאש אוכלת בראש החר. וזהו
ממטרין, המוליכו לפני בוראו.

דְּבַר אַחַר אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, מַה כְּתִיב לְמַעַלָּה מִן הָעֲנָנִים, רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים, וּכְתִיב בְּתַרְיָה אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה דְבַר ה' אֶל אַבְרָם. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהִנְשָׂמָה יוֹשֶׁבֶת וְנִזְוֶנֶת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל מַעַלָּה, וּמִתְלַבֶּשֶׁת בּוֹ. דָּאָמַר רַבִּי תַנְחוּם, לְבוּשׁ הַנְּשָׂמָה לְעוֹלָם הַבָּא, הוּא אֹר זוֹהַר שֶׁלְמַעַלָּה מִכְפָּסַת הַכְּבוֹד הוּא, שְׁנֹאֲמַר (תהלים צו יא) אֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב שִׁמְחָה. וּכְתִיב (ישעיה ס"ט) וְהָיָה לָךְ ה' לְאוֹר עוֹלָם. וְלֹא מִלְּאֲךָ וְלֹא כֶּסֶף הַכְּבוֹד. וְדוֹד אָמַר (תהלים כו א) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא.

דְּבַר אַחַר, אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, מַה כְּתִיב לְמַעַלָּה מִן הָעֲנָנִים? רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים. וּכְתִיב אַחֲרָיו אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה דְבַר ה' אֶל אַבְרָם. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהִנְשָׂמָה יוֹשֶׁבֶת וְנִזְוֶנֶת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל מַעַלָּה, וּמִתְלַבֶּשֶׁת בּוֹ. שְׁאָמַר רַבִּי תַנְחוּם, לְבוּשׁ הַנְּשָׂמָה לְעוֹלָם הַבָּא הוּא אֹר זוֹהַר שֶׁלְמַעַלָּה מִכְפָּסַת הַכְּבוֹד הוּא, שְׁנֹאֲמַר (תהלים צו יא) אֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב שִׁמְחָה. וּכְתִיב (ישעיה ס"ט) וְהָיָה לָךְ ה' לְאוֹר עוֹלָם. וְלֹא מִלְּאֲךָ וְלֹא כֶּסֶף הַכְּבוֹד. וְדוֹד אָמַר (תהלים כו א) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא.

וְאוֹרָא הָא, כִּי הָא דָּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, נִשְׁמַתוּ שֶׁל צַדִּיק נִיטְלָה מֵאוֹר כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וְנִכְנָסֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה. אֵי זָכְתָה וְעוֹלָה לְמַעַלָּה, אֵינּוּ דִין שְׁיִתּוּסָף לָהּ יוֹתֵר אֹר מִמָּה שֶׁקִּבְּלָה בְּרֵאשׁוֹנָה לִיכְנָס בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמִמִּי מִקְּבַלֶּת אוֹתוֹ הָאוֹר, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵלְמֵלֵא מִקְרָא כְּתוּב אֵי אֶפְשָׁר לְאוֹמְרוֹ, דְּכְתִיב אֵל תִּירָא אַבְרָם אֲנִכִי מִגֵּן לָךְ, אֲנִכִי וְלֹא אַחַר, וְלָמָּה, בְּשִׁבִיל שְׁשֻׁכְרָךְ הַרְבֵּה מְאֹד.

וְהוֹרֵךְ זֶה כְּמוֹ שְׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, נִשְׁמַתוּ שֶׁל צַדִּיק נִיטְלָה מֵאוֹר כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וְנִכְנָסֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה. אֵינּוּ דִין שְׁיִתּוּסָף לָהּ יוֹתֵר אֹר מִמָּה שֶׁקִּבְּלָה בְּרֵאשׁוֹנָה לִיכְנָס בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמִמִּי מִקְּבַלֶּת אוֹתוֹ הָאוֹר? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵלְמֵלֵא מִקְרָא כְּתוּב, אֵי אֶפְשָׁר לְאוֹמְרוֹ, שְׁכַתּוּב (בראשית טו) אֵל תִּירָא אַבְרָם אֲנִכִי מִגֵּן לָךְ, אֲנִכִי וְלֹא אַחַר, וְלָמָּה? בְּשִׁבִיל שְׁשֻׁכְרָךְ הַרְבֵּה מְאֹד.

דְּבַר אַחַר שְׁכַרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד, יֵשׁ לָךְ שְׁכָר הַרְבֵּה מְאֹד, עַל שֶׁהָיָה לָךְ בְּרֵאשׁוֹנָה וּמִתְלַבֶּשֶׁת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אוֹת א' מִשְׁמוֹ, וְנוֹתְנָה בְּרֵאשֶׁה. כִּי הָא דְתַנּוּן, עֲתִיד הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִיּוֹת עֲטָרָה בְּרֵאשׁ כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק לְעוֹלָם הַבָּא. וְאֵיזְהוּ, זֶה אוֹת ה"א, כְּאֲשֶׁר בְּרֵא שְׁמַיִם וָאָרֶץ, דְּכְתִיב בְּהַבְּרָאָם, בְּה"א בְּרֵאָם.

דְּבַר אַחַר, שְׁכַרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד - יֵשׁ לָךְ שְׁכָר הַרְבֵּה מְאֹד, עַל שֶׁהָיָה לָךְ בְּרֵאשׁוֹנָה וּמִתְלַבֶּשֶׁת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אוֹת אַחַת מִשְׁמוֹ, וְנוֹתְנָה בְּרֵאשֶׁה. כִּי הָרִי שְׁנֵינּוּ, עֲתִיד הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִיּוֹת עֲטָרָה בְּרֵאשׁ כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק לְעוֹלָם הַבָּא. וְאֵיזְהוּ? זֶה אוֹת ה"א, כְּאֲשֶׁר בְּרֵא שְׁמַיִם וָאָרֶץ, שְׁכַתּוּב (בראשית ב) בְּהַבְּרָאָם, בְּה"א בְּרֵאָם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שם ה) וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֵת שְׁמֵךְ אַבְרָם וְהָיָה שְׁמֵךְ אַבְרָהָם, לְהִיּוֹת הַנְּשָׂמָה שֶׁלָּמָּה בְּתַכְלִית הַשְּׁלִימוֹת וְהַטּוֹב. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ישעיה סב) עֵינִי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ.

הָרֵא הוּא דְכְתִיב, וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֵת שְׁמֵךְ אַבְרָם וְהָיָה שְׁמֵךְ אַבְרָהָם. לְהִיּוֹת הַנְּשָׂמָה שְׁלִימָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלִימוֹת וְהַטּוֹב, הָרֵא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה סד ג) עֵינִי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ (דף ג ע"א).

רבי יהודה בן פזי היה לו האָריס
ההוא, והיה מצער אותו. באו
לפניו רבי זירא ורבי אבא. אמרו
לו: מה עושה מר עם אָריסו?
אמר להם: כשהאיש גונב, בעל
השמש זיהיר עליו וזָהרו. אמרו
לו: לא מעשן אָדוני בדבריו? אמר
להם: ומה אעשה, והוא מצער
אותי. אמרו לו: פָּרד אָדוני ממנו
וירוח לך.

בעודם יושבים, אמרו לו: לא
לָזָה פאנו אַלִּיךְ, אֵלָא יאמר לנו
מורנו, השבטים בני יעקב מה
הם לעולם הבא? אמר להם
הקדוש ברוך הוא: העלה אותם
לישיבת הרקיע, וכל נשמת צדיק
שעולה, הם מעידים על מעשיה.
זְהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים קכב) ירושלים
הבנויה, זו ירושלים של מעלה.
ששם עלו שבטים שבטי יה עדות
לישראל, כְּדִי לְהַעֲדִי עַל כָּל צַדִּיק
וְצַדִּיק מִיִּשְׂרָאֵל. וְלָמָּה? לְהִיּוֹת
כָּלֵם מוֹדִים וּמְבָרְכִים לְשִׁמוֹ. זְהוּ
שְׁפָתוֹב, עדות לישראל להדות
לשם ה'. וְכַל אֶחָד וְאֶחָד מְפִיר
אֵת שְׁלוֹ וּמִשְׁתַּבַּח וְאוֹמֵר: רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, רָאָה מַה הִנַּחְתִּי בְּאֶרֶץ,
וְזָהוּ לְהִדּוֹת לְשֵׁם ה'.

וְהִינּוּ שְׁשִׁינּוּ, כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ
לוֹ מְדוּר לְפִי כְבוֹדוֹ וּלְפִי הָרְאוּי
לוֹ. מִי שָׂבָא מְרַאוּבֵן, שֵׁם מְדוּרוֹ
עִם הַצַּדִּיקִים מִן רְאוּבֵן, וְכֵן כָּל
שְׂבִט וְשְׂבִט. וּמִי שֶׁהוּא גֵר
מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם וְנִתְגַּיֵר, מְדוּרוֹ
בְּמְדוּר שֶׁל גְּרִים. וְהַשְּׂבָטִים
עוֹמְדִים לְעֵדִים לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק.
זְהוּ שְׁפָתוֹב שֵׁשׁ עָלוּ שְׂבָטִים
שְׂבִטֵי יִה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְהִדּוֹת
לְשֵׁם ה'.

אמר רבי יהודה, נשמתו של
צדיק יודעת ומפרת לעולם הבא
מה שאינו יודע ומפיר מלאך
המשרת. זהו שפְּתוֹב (ישעיה א)
אמרו צדיק פי טוב, פי טוב

רבי יהודה בן פזי, הוּהוּ לִיה הוּהוּ אָרִיסָא,
וְהוּהוּ קָא מְצַעַר לִיה, אָתוּ לְקַמִּיה ר' זִירָא
וְר' אַבָּא, אָמְרוּ לִיה מַאי עָבִיד מַר בְּאַרִיסִיָּה.
אָמַר לְהוֹן גַּבְרָא כִּי גְנִיב, מֵאַרְיָה דְשִׁמְשָׁא
זִיְהַר עָלֶיהָ זִיְהָרָא. אָמְרוּ לִיה, לָא לְעִיִּין מַר
בְּמַלְיָה. אָמַר לְהוּ, וּמָה אַעְבִּיד וְהוּא מְצַעַר
לִי. אָמְרוּ לִיה, יִתְפָּרֵשׁ מַר מִיְגִיָּה, וְיִתְהַנֵּי לָךְ.
עַד דְּהוּוּ יִתְבִּי, אָמְרוּ לִיה לָאו לְהַאי אֲתִינָא
גַּבְרָא, אֵלָא לִימָא לָן מַר, הַשְּׂבָטִים בְּנֵי
יַעֲקֹב, מָה אֵינּוֹן לְעֲלָמָא דְאַתִּי. אָמַר לְהוּ,
קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא סְלִיק לְהוּ לְמַתִּיבְתָא
דְרַקִּיעָא, וְכָל נִשְׁמַתָּא דְצַדִּיק דְסְלִיק, אֵינּוֹן
סְהַדִּין עַל עוֹבְדוֹי.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קכב א) יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה,
זו יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה. שֵׁשׁ עָלוּ
שְׂבָטִים שְׂבִטֵי יִה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּדִי לְהַעֲדִי
עַל כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק מִיִּשְׂרָאֵל. וְלָמָּה, לְהִיּוֹת
כָּלֵם מוֹדִים וּמְבָרְכִים לְשִׁמוֹ. הָדָא הוּא דְכְתִיב,
עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְהִדּוֹת לְשֵׁם ה'. וְכַל אֶחָד
וְאֶחָד מְפִיר אֵת שְׁלוֹ וּמִשְׁתַּבַּח וְאוֹמֵר, רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם רָאָה מַה הִנַּחְתִּי בְּאֶרֶץ, וְזָהוּ לְהִדּוֹת
לְשֵׁם ה'.

וְהִינּוּ דְתַנּוּ, כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ מְדוּר לְפִי
כְבוֹדוֹ, וּלְפִי הָרְאוּי לוֹ. מֵאֵן דְאַתִּי
מְרַאוּבֵן, שֵׁם מְדוּרוֹ עִם הַצַּדִּיקִים מִן רְאוּבֵן,
וְכֵן כָּל שְׂבִט וְשְׂבִט. וּמֵאֵן דְהוּא גֵר מֵאֲמוֹת
הָעוֹלָם וְנִתְגַּיֵיר, מְדוּרוֹ בְּמְדוּר שֶׁל גְּרִים.
וְהַשְּׂבָטִים, עוֹמְדִים לְעֵדִים לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק.
הָדָא הוּא דְכְתִיב, שֵׁשׁ עָלוּ שְׂבָטִים שְׂבִטֵי
יִה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְהִדּוֹת לְשֵׁם ה'.

אמר רבי יהודה, נשמתו של צדיק, יודעת
ומפרת לעולם הבא, מה שאינו יודע
ומפיר מלאך המשרת. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה

אמרו צדיק פי טוב, פי טוב ממלאכי השרת. וכתוב (תהלים צו יא) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

ממלאכי השרת. וכתוב (תהלים צו) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

רבי אבא פתח ואמר, (מכהו ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים נפלאות. עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות גאולה לבניו פאותם הימים ששלח הקדוש ברוך הוא להוציא את ישראל, והלקה פאותם המכות את המצרים בגלל ישראל.

רבי אבא פתח ואמר, (מכהו ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים נפלאות, זמין קודשא בריך הוא למעבד פורקנא לבנוי, פאינון יומין דשלח קודשא בריך הוא לאפקא לישראל, ואלקי פאינון מכתשין למצרים, בגיניהון דישראל.

בא וראה מה בין הגאולה הזו לגאולת מצרים. גאולת מצרים היתה במלך אחד ובמלכות אחת, וכאן בכל מלכי העולם ובכל מלכות שבעולם, ואז יתפבד הקדוש ברוך הוא בכל העולם ובכל הארץ, וידעו כלם את שלטונו של הקדוש ברוך הוא בכל העולם, וכלם ילקו במכות עליונות על כל אחת שמים, משום שסרבו בישראל.

הא חזי, מה בין פורקנא דא, לפורקנא דמצרים. פורקנא דמצרים הוה, בחד מלפא ובמלכו חד. הכא, בכל מלכין דעלמא, ובכל מלכותא דעלמא. וכדין אתייקר קודשא בריך הוא בכל עלמא, ובכל ארעא, וינדעון פלא שולטנטיה דקודשא בריך הוא בכל עלמא, וכלהו ילקון במכתשין עילאין על חד תרין, בגין די סרבו ביהון בישראל.

ובשדעו את שלטונו של הקדוש ברוך הוא, בכתוב (זכריה יד ט) והיה ה' למלך על כל הארץ, אז כלם יתנדבו עם ישראל לקדוש ברוך הוא. וזה שכתוב (ישעיהו טו) והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה'. ואז ינדמנו האבות בשמחה לראות את גאולת בניהם כמו מקדם. וזה שכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

וכד ינדעון שולטנטיה דקודשא בריך הוא, כמא דכתיב, (זכריה יא ט) והיה ה' למלך על כל הארץ. פדין פלהו יתנדבו ביהו בישראל לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (ישעיהו טו) והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה'. פדין ינדמנון אבהן בחדוה, למחמי פורקנא דבנייהו פמלקדמין. הדיא הוא דכתיב, (מכהו ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

פרשת וירא

פרשת וירא

ואברהם היה יהיה (בראשית יח) - יהיה בגימטריא שלשים. יום אחד יצא רבי שמעון וראה עולם חשוף ואפל, ונסתתם אורו. אמר לו רבי אלעזר בנו, בא ונראה מה רוצה הקדוש ברוך הוא. הלכו ומצאו מלאך אחד שדומה להר גדול, ומוציא שלהבות אש מפיו. ורבי אלעזר בריה, תא ונחזי מה בעא קודשא בריך הוא. אזלו, ואשכחו חד מלאכא, הדמי לטורא רברבא, ואפיק תלתין שלהובין דנורא מפומיה.

ואברהם היה יהיה: יהיה בגימטריה שלשים. זמנא חד נפיק ר' שמעון, וחמא עלמא דחשיף ואפיל, ואסתתם נהוריה. אמר ליה לרבי אלעזר בריה, תא ונחזי מה בעא קודשא בריך הוא. אזלו, ואשכחו חד מלאכא, הדמי לטורא רברבא, ואפיק תלתין שלהובין דנורא מפומיה.

אמר לו רבי שמעון, מה אתה רוצה לעשות? אמר לו: אני רוצה להחריב את העולם משום שלא מצויים שלשים צדיקים בדור, שכן אמר הקדוש ברוך הוא על אברהם, ואברהם היה יחיד, יהיה בגימטריא שלשים הם. אמר לו רבי שמעון: בבקשה ממך, לך לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לו: בר יוחאי מצוי בעולם.

ה"ך המלאך ההוא לפני הקדוש ברוך הוא. אמר לו: רבון העולם, גלוי לפניך מה שאמר לי בר יוחאי? אמר לו הקדוש ברוך הוא: לך תחריב את העולם ואל תשגיח בבר יוחאי.

בשבא, ראה רבי שמעון את המלאך. אמר לו: אם לא תלך, גורני עליך שלא תכנס לשמים, ותהיה במקום של עזא ועזאל. וכשתכנס לפני הקדוש ברוך הוא, אמר לו, ואם אין שלשים צדיקים בעולם, אז שיהיו עשרים, שהרי כתוב לא אעשה בעבור העשרים. ואם אין עשרים, שיהיו עשרה, ואחר כך כתוב לא אשחית בעבור העשרה. אם אין עשרה - שיהיו שנים, שהם אני ובני. שכן כתוב (דברים יט) על פי שנים עדים יקום דבר, ואין דבר אלא עולם, שכתוב (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו וכו'. ואם אין שנים - הרי יש אחד, ואני הוא, שכתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. באותה שעה יצא קול מן השמים ואמר: אשרי חלקך, רבי שמעון, שהקדוש ברוך הוא גזור למעלה, ואתה מבטל למטה. בודאי עליך כתוב (תהלים קמה) רצון יראיו יעשה.

פְּרַשְׁתַּת תּוֹדָרַת

ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם הזה. אמאי כתיב תרי זמני האדם. אלא, בגין דכל מה דאית ליה אדום,

אמר ליה רבי שמעון, מה את בעי למיעבד, אמר ליה בעינא למחריביה לעלמא, בגין דלא שכיחי תלתין זפאין בדרא. דהכי גזר קודשא בריך הוא על אברהם, ואברהם היה יחיד, יהיה בגימטריה תלתין הוו. אמר ליה רבי שמעון, במטו מניך זיל קמי קודשא בריך הוא ואימא ליה, בר יוחאי שכיח בעלמא.

אזל ההוא מלאכא קמי קודשא בריך הוא, אמר ליה, מארי עלמא גלי קמך מה דאמר לי בר יוחאי, אמר ליה קודשא בריך הוא, זיל אחריביה לעלמא, ולא תשגיח ביה בבר יוחאי.

בד אתא, חזייה רבי שמעון למלאכא, אמר ליה אי לא תיזיל, גזרנא עלך דלא תיעול לשמיא, ותהוי באתר דעז"א ועזא"ל. וכד תיעול קמי קודשא בריך הוא אימא ליה, ואי לית תלתין זפאין בעלמא, ליהוון עשרים. דהכי פתיב לא אעשה בעבור העשרים. ואי לית עשרים, להווי עשרה, ואחר כך פתיב, לא אשחית בעבור העשרה. אי לית עשרה להוון תרין, דאינון אנא וברי. דהכי כתיב, (דברים יט) על פי שנים עדים יקום דבר, ואין דבר אלא עולם, דכתיב (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו וכו'. ואי לית תרין, הא אית חד, ואנא הוא. דכתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ביה שעתא נפק קלא מן שמיא ואמר, זפאה חולקך רבי שמעון, דקודשא בריך הוא גזר לעילא, ואת מבטל לתתא, בודאי עלך אתמר (תהלים קמה) רצון יראיו יעשה.

פְּרַשְׁתַּת תּוֹדָרוֹת

ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם הזה. אמאי כתיב תרי זמני האדם. אלא, בגין דכל מה דאית ליה אדום,

כה). למה כתוב פעמים האדם?
אלא משום שכל מה שיש לו
אדם, הוא אדם, כמו שנאמר (שם)
ויצא הראשון אדמוני ותבשילו
אדם, שכתוב הלעיטני נא מן
האדם האדם הזה, וארצו ארמה,
שכתוב (שם לב) ארצה שעיר שדה
אדם. ואנשיו אדמים, שכתוב
(שם לו) הוא עשו אבי אדם. מי
שעתיד להפצע ממנו אדם,
שכתוב דודי צח ואדם. ולבושו
אדם, שכתוב (ישעיה טו) מדוע אדם
ללבושך, וכתוב (שם) מי זה בא
מאדם.

ספרי תורה

בא וראה, שבעה ימים עליונים
ברא הקדוש ברוך הוא בעולם,
ועליהם שתל וקנה עולמות. זהו
שכתוב (שמות ב) כי ששת ימים
עשה ה', ולא כתוב בששת.
וכנגד אותם שבעה ימים
עליונים, ברא הקדוש ברוך הוא
בארץ שבעה צדיקי אמת. לקים
אותם ולהאיר להם, כל אחד
ואחד כנגד יומו. ושתל אותם כל
אחד בדרך הראוי לו, והם אבות
העולם, אברהם יצחק ויעקב
ויוסף ומשה ואהרן ודוד.
והם נקראים הרים, הררי קדם,
שהם תלויים מאותם שבעה
הימים העליונים שאמרנו. ששת
ימי בראשית, ושבעה שעומדת
והולכת לפניהם. זהו שכתוב
(זכריה יב) ובית דוד פאלהים כמלאך
ה' לפניהם.

ואף על גב שהוא שביעי, רביעי
הוא בימים. ויוסף הוא השביעי.
אבל כאשר היא נכללת ביוסף,
ונתנת לו תוספת תפנוק מבית
המלך, אף היא נקראת שביעית.
ובתם אחוים בשכינה בסוד של
שבעה, משום שהשכינה נקראת
בת שבע, בת מן האם העליונה, שהיא הכלל של שבע הדרגות שעמה, והיא הדרגה של צדק,

הוא אדם, כמה דאת אמר ויצא הראשון
אדמוני. ותבשילא דיליה אדם, דכתיב
הלעיטני נא מן האדם האדם הזה. וארעא
דיליה אדומה, דכתיב ארצה שעיר שדה
אדם. וגוברין דיליה אדומין, דכתיב לו
(מג) הוא עשו אבי אדם. ומאן דזמין לאתפרעא
מניה אדם, דכתיב (שה"ש ה י) דודי צח ואדם.
ולבושיה אדם, דכתיב (ישעיה סג ב) מדוע אדם
ללבושך, וכתוב (שם אג) מי זה בא מאדם.

ספרי תורה

הא חזי, שבעה יומין עלאין, ברא קודשא
ברוך הוא בעלמא. ועליהו שתיל ובני
עלמין. הדיא הוא דכתיב, (שמות לא יז) כי ששת
ימים עשה ה', ולא כתיב בששת.
ורקביר אינון שבעה יומין עלאין, ברא
קודשא ברוך הוא בארעא שבעה
זכאי קשוט, לקיימא לון, ולאנהרא לון, כל
חד וחד לקביל יומיה. ושתיל להו, כל חד
וחד בדיא דאתחזי ליה. ואינון אבהן דעלמא,
אברהם יצחק ויעקב ויוסף ומשה ואהרן ודוד.
ואינון איקרון הרים, הררי קדם, דאינון תליין
מאינון שבעה יומין עלאין דאמרן.
שיתא יומי בראשית, ושביעאה דקיימא ואזיל
קמיייהו, הדיא הוא דכתיב, (זכריה יב ח) ובית דוד
פאלהים כמלאך ה' לפניהם.

ואף על גב דאיהו שביעאה, רביעאה איהו
ביומין. ויוסף איהו שביעאה. אבל כד
אתפלילת ביה ביוסף, וניהיב ליה תוספת
תפנוקא מבי מלפא, אקרי אוף איהו שביעאה.
וכדו אחידו בה בשכינתא, ברזא דשבעה.
בגין דשכינתא איקרי בת שבע. בת

בת שבע, בת מן האם העליונה, שהיא הכלל של שבע הדרגות שעמה, והיא הדרגה של צדק,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבליים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקֵץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

